

Geboorte en het wonder dat ik leef (1)

Kind van de Sterren

Land veroveren

Toen ik beseftte dat wij allemaal Kinderen van de Sterren zijn, was dat voor mij meteen een grote herkenning. Wauw. Dat te weten, aan te voelen, geeft een nieuw perspectief. Veel ruimer, vrijer, lichter dan als je dit niet kunt weten of voelen. Vroeger keek ik vaak naar een kaart van Ger Stallenberg die ik nog altijd bewaar. Als ik ernaar kijk, word ik stil en voel 'dat klopt, daar kom ik vandaan, uit die wereld van Licht en Liefde'.

Dit is het eerste van een reeks artikelen over mijn leven en werk. Deze serie houdt verband met de boeken die ik schrijf. Ik was 30 jaar filmmaakster van documentaires en journalist. Ik heb ook veel bij het NOS Journaal gewerkt. Ik vond het heerlijk om te doen tot mijn vrijheid werd afgenomen en ik niet meer de programma's kon maken die ik wilde. Van de nieuwe sfeer bij de televisie werd ik ziek, ik ging in therapie. Daarna begon ik lezingen te geven over onderwerpen die ik belangrijk vind. En tenslotte ben ik als onderzoeksjournalist het wereldnieuws gaan uitzoeken. Hierbij kwam ik op heel andere informatie dan die het Journaal uitzond en nog steeds uitzendt.

Herinneringen aan het licht

Ik ben op 11 december 1943 geboren, nog in de Tweede Wereldoorlog. Het was een zeer spannende tijd. Mensen waren gespannen. Daarbij had mijn vader last van een woedeprobleem – en dan druk ik me mild uit. Laat ik zeggen dat we allemaal last hadden van dat woedeprobleem. Toen ik 48 was begon ik mijn leven te onderzoeken. Dat moest wel, want ik werd slapeloos en kreeg angstdromen. In die periode werden de deuren naar mijn bovenbewuste en onderbewuste langzaamaan geopend. Uit mijn bovenbewuste kwamen prachtige visioenen en dromen van hoe de wereld was geschapen als een Paradijs op Aarde en hoe we dat weer kunnen creëren. Alles in samenwerking met de wereld van Licht en Liefde, waar we vandaan komen. Vanuit mijn onderbewuste doken beelden op van wat ik had meegemaakt als foetus en als baby vóór mijn 3e jaar. Dat was als de hel. Dankzij die herinneringen aan het Licht en de Liefde en de band met die wereld, kon ik die hel in de

ogen kijken, en zien en voelen wat er was gebeurd. Het allereerste wat ik me herinnerde, was dat ik als foetus in de buik van mijn moeder voelde hoe mijn moeder werd mishandeld door mijn vader. Zijn grote mond met geschreeuw en gedreig deed mijn moeder krimpen en mij ook. Mensen, even tussendoor, daarom maakt niemand me wijs dat een foetus geen wezen is, niets voelt!

Dit is een eye-opener: een ongeboren kind is een persoon!

Later als ik groot ben

Ik weet nog dat ik toen in de buik van mijn moeder een gelofte deed: 'Mam nu kan ik niet voor je opkomen, later als ik groot ben wel.' Maar daarna had ik eigenlijk geen zin meer om geboren te worden, dat zag ik niet meer zitten. Meteen kwam de Lichtwereld. Ik liet me overhalen en zei, 'nou goed, oké dan'. Ik moest moed verzamelen. Dat deed ik, maar ik vond het nog wel zo moeilijk, ook als mijn vader weer zo erg tekeer ging dat ik me van schrik verstrengelde in de navelstreng. Mijn moeder en ik hadden dus geen gemakkelijke geboorte. We moesten naar het ziekenhuis. Later zei mijn moeder: 'Je was zo klein, nog geen 5 pond, en er waren geen wiegjes over in het ziekenhuis, dus hebben ze je in een couveuse gelegd.' Na mijn 48ste kwam ik door dromen erachter dat mijn moeder toen een psychose had en ik gescheiden werd van mijn moeder. Ik herkende het ook aan de foto's uit het ziekenhuis van mijn moeder met mij in haar armen. Mijn moeder keek zo vreemd, zulke gekke ogen... Er waren ook foto's van andere moeders met hun baby's. Zij hielden hun baby's heel anders in de armen en keken lief naar ze!

De tekst van een liedje was de boodschap

Tien dagen later, kort voor kerst, werden mijn moeder en ik uit het ziekenhuis ontslagen. Mijn vader haalde ons op met een taxi. En ja, toen we thuis waren, gebeurde het, mijn moeder heeft geprobeerd me te wurgen met het wiegengordijntje. Op het laatste moment ben ik gered door mijn vader. Waarom weet ik dat, terwijl niemand me dit verteld had? Ik kreeg angstdromen en beelden, en heel bijzonder: ik kreeg ook liedjes in mijn hoofd. Wat ik al gauw leerde

was dat de tekst van een liedje een boodschap was. In feite was het codetaal uit de Lichtwereld. Hiermee werd ik geholpen om te achterhalen wat er werkelijk was gebeurd. Mijn ouders waren toen al lang overleden. Dus kon ik hen niets meer vragen.

Post Traumatische Stress

Van mijn moeder en mijn oudere broers heb ik honderden liedjes geleerd, in het Nederlands en in andere talen. Later ging ik naar kinderkootjes en ook op school leerde ik steeds liedjes bij. Het liedje dat in mij opkwam, dat ik van mijn moeder had geleerd, een stem die ik hoorde zingen in mijn hoofd:

“Er schommelt een wiegje in ‘t bloeiende hout, een wiegje met bloemengordijnen. Dat hebben twee vogeltjes samen gebouwd, en zie eens, hoe keurig en fijntjes. Als ‘t windeke speelt, de loverkens streelt, dan schommelt het tedere wiegelijs mee als ‘t scheepje op deinende zee...”

Opeens besepte ik wat er gebeurd moest zijn. Ik ging naar mijn huisarts om dit te vertellen. Hij was zeer serieus. Hij had gezegd: ‘Jij hebt last van Post Traumatische Stress op basis van trauma’s uit de prilste jeugd.’ En dit kwam eruit.

Zuster Jeanne

Daarna – ik ben nu eenmaal een journalist – ben ik het gaan checken bij Zuster Jeanne, de vrouw op wie ik zeer gesteld was. Zij was de hulp van de Diaconessen in het ziekenhuis toen ik geboren werd. Mijn moeder was ook zeer op haar gesteld. Ik voelde haar ‘als een moeder’, logisch, want dat was ze ook echt geweest! Gelukkig leefde ze nog. Van haar hoorde ik dat mijn moeder tijdens mijn geboorte een psychose had, alleen was daar in die tijd nog te weinig over bekend. Ze vertelde ook hoe ze met andere zusters hebben staan lachen. Van boven uit het raam zagen ze hoe mijn vader naast de taxichauffeur ging zitten en de deur dichtklapte, terwijl mijn moeder nog met mij in haar armen buiten in de kou stond. Die zusters kregen de slappe lach. Zo kregen veel mensen de slappe lach over mijn vader. Maar als hij losbarstte als een vulkaan renden mensen weg of raakten ze verlamd van schrik. Hierdoor weet ik heel goed wat een dictator is. Mijn vader leek op Churchill net zo’n figuur en altijd met een dikke sigaar. Hij was 20 jaar ouder dan mijn moeder.

Emoties voelen

Natuurlijk ben ik naar psychologen, een psychiater en therapeuten gegaan. Ik heb van ieder iets geleerd. Maar het

belangrijkste moest ik zelf doen: doorzetten en doorgraven. Uiteindelijk kwam ik bij de (voor mij) beste therapeut, een oudere vrouw. Van haar leerde ik om 'in mezelf' te kijken. En ik leerde steeds meer voelen: mijn echte gevoel en emoties. Ook leerde ik hiermee om te gaan. Ervoor gaan zitten, de tijd nemen. Goed doorvoelen, laat ze er mogen zijn. Vaak onderzoek ik dan ook waar de gevoelens vandaan komen, en laat ik de emoties als wolken voor de zon door me heen trekken. Opeens zijn ze dan weg, vernieuwd en opgeschoond.

'Uw baby is overspannen! Wat doet u met haar? Slaapt ze wel goed?'

Oudere stiefbroer

Nadat mijn vader me gered had uit de gevaarlijke situatie met het wiegengordijntje, begon mijn 14 jaar oudere stiefbroer me te misbuiken, iedere nacht. In mijn babyboek, een schriftje uit de oorlog, waarin mijn moeder schreef dat zij de eerste tijd geen moedermelk had en ik van appelmoes leefde gemaakt van appels uit de tuin. (Ik heb nooit in mijn leven meer melk willen drinken.) Er stond dat ik vaak ziek was. Dan ging ze met me naar de huisarts, die niet kon helpen. Daarna door naar de kinderarts, dokter Hanneman. Ik weet zijn naam, want mijn moeder had zijn recepten in het schrift geplakt. Er stond bij dat dokter Hanneman had gezegd: 'Uw baby is overspannen! Wat doet u met haar? Slaapt ze wel goed?'

Mijn moeder snapte er ook niets van. Ze had geantwoord: 'Ze slaapt iedere nacht en 's middags ook nog in de kinderwagen in de tuin, onder de lindeboom.' Maar ik werd heel erg misbruikt en gemarteld door mijn broer. Mijn moeder was erg doof, zij hoorde bijna niets. Toen ik veel ouder was, kreeg ze een hoorapparaat. We zaten in de tuin voor het prieel toen ze het in deed. Ze begon te huilen toen ze vogels hoorden fluiten. Zoiets vergeet je toch nooit?

Mijn vader was een wegebouwer, geboren in een klein dorp net onder Gorkum, in Noord-Brabant. Zijn vader was een timmerman/huizenbouwer. Mijn vader trouwde jong en kreeg 5 kinderen. Zijn vrouw overleed na een lang ziekbed. Mijn moeder is geboren en getogen in 't Gooi. Zij was 35

toen ze met mijn vader (55) trouwde. Mijn vader had toen al 3 getrouwde kinderen plus 2 nakomertjes, zoons van 12 en 13. Mijn vader en de 2 jongens trokken bij mijn moeder in huis, in Hilversum. Na mij kwamen nog 2 dochttertjes. Achteraf gezien kon mijn moeder dat, ondanks veel huishoudelijke hulp, helemaal niet aan.

Doodsangst

Mijn broer heeft het misbruik doorgezet tot mijn 6^e. Toen ging hij het huis uit en had een vriendin. Ik kan me nog heel goed herinneren dat hij mij meenam naar het zwembad met mijn andere broer en hun vriendenclubje. Ik was drie. Ik was nog nooit in het zwembad geweest. Ze liepen allemaal naar de hoge duikplank. Mijn broer bleef met mij een beetje achter en opeens gooide hij me in het diepe en zei: 'Als je er uit komt, dan kun je zwemmen.' Ik spartelde in doodsnoed maar bleef wel boven water. Ik zag hem weglopen naar de anderen, richting hoge duikplank. Ik zag hem nog omkijken. Dat gezicht zie ik nog. Toen moest ik vechten voor mijn leven. Ik voel nog hoe ik langs grote blote lijven heen spartelde en niemand merkte dat ik in doodsnoed was. Ik keek naar de kant en daar moest ik naartoe om mijzelf te redden. Ik was er bijna en opeens kwam er een heel brede rug voor me, die me de pas afsneed, daar moest ik nog omheen. Dat bezorgde me doodsangst. Toch ging ik er omheen en ik kwam bij de kant. Daarna zei ik trots: 'Mam ik kan zwemmen!' Vél jaren later kwam dit incident weer boven. Wat er stiekem is gebeurd, daar is nooit over gesproken. Met wat ik nu weet, noem ik die broer 'geheime dienst'.

Mijn zusje

Toen ik anderhalf was, werd mijn zus geboren. Zij had 'Engelse ziekte': rachitis, een botaandoening door tekort aan vitamine D. Er werd gezegd: 'dat komt door de oorlog'. Ik was een snelle, ik kon snel lopen, maar mijn zusje was bijna 2 toen ze kon lopen. Zij kreeg daardoor alle aandacht. Dat is haar hele leven zo gebleven. Achteraf kan ik zeggen: ik ben eigenlijk nooit opgevoed, eigenlijk verwaarloosd. Ik moest het zelf zien te redden. Juist dat zusje, dat ik altijd probeerde te helpen, was degene die mij ook liever kwijt dan rijk was. Ze leeft nu niet meer. Ze deed haar hele leven alle moeite om mij van de wereld te krijgen. In mijn vroege jeugd zijn er dus al doodsbedreigingen geweest. En ik heb het toen niet doorgehad. Dat noem ik 'geheime dienst'.

Het slot ging open

Wel heel fijn: ik had heel veel vrienden, groot en klein. Bij een paar vriendinnen van mijn moeder, 'tantes', was ik altijd welkom. Dus daar vond ik gezelligheid en veiligheid. Bovendien maakte ik daar mee hoe je wél in harmonie met elkaar kunt leven. Zij waren mijn voorbeelden. Voor mij waren ze engelen. Dat was mijn referentiekader. Mijn redding. Ik had dus allemaal Lichtwezens om me heen. Alleen kon ik nooit vertellen wat er thuis gebeurde. Door alle bedreigingen zat er een slot op die ellende en op mijn mond. Na 50 jaar ging het slot open en leerde ik erover te praten.

Elektrische shocks

Toen ik 13 was logeerde ik bij zo'n engel-tante in Blaricum in een tent in de tuin. Zij was een zangeres. Ik zag er ouder uit dan ik was. Daarom kon ik daar bij een fotograaf werken om vakantiefoto's te ontwikkelen. Opeens kwam de politie aan de deur – mijn tante had geen telefoon – om te zeggen dat ik naar huis moest want mijn moeder had (weer) een psychose. Zij probeerde een eind aan haar leven te maken. Ik geschrokken naar huis. Ja, en daar heeft mijn moeder ook wéér geprobeerd om mij iets aan te doen. Dus alweer een geheime dienst. Het was een zeer moeilijke tijd. Er was geen goede hulp, ook niet voor de kinderen... Mijn moeder heeft later 40 elektrische shocks gehad, waardoor ze zich niets meer van haar leven kon herinneren. Haar identiteit was eruit geschokt. Als ik later vroeg: 'Mam hoe was dat en hoe ging dat?' keek ze erg verdrietig en zei: 'Ik weet het niet...' Heel schrijnend.

Op zoek naar de waarheid

Mijn moeder was een schat als ze geen psychose had. Ze zeiden wel: 'Ze is te lief voor deze wereld'. Mijn broer deed wel lief, maar er zat een andere kant aan en dan deed hij het tegenovergestelde. En mijn zus hetzelfde. En dan heb ik het nog niet gehad over mijn veel oudere halfbroers en zus met hun partners, ook geheime diensten. Als ik eerlijk over iets wilde praten, lukte dat niet. Ook werd ik bedreigd. Later werd me duidelijk dat mijn familie uit geheime diensten bestaat: zwijgen, ontkennen, alles in de doofpot stoppen en stiekem doen. En het gekke is dat iedereen meteen in de houding gaat staan voor een grote mond... Ik ben eigenlijk steeds 'van de aarde gegooid' en weer opgekrabbeld en heb 'land veroverd', grond onder de voeten.

Het is genezend om op zoek te gaan naar de waarheid en die te vinden

Wereldpolitiek

Nadat ik mijn leven had uitgezocht, kwam ik als journalist vanzelf uit op de wereldpolitiek. In mijn 30-jarige loopbaan bij de TV, het NOS Journaal en omroepen, kreeg ik daar veel mee te maken. Nu ben ik ook de wereldpolitiek gaan uitzoeken. Het is veel werk, maar zeer verhelderend. Dit geeft ook grond onder de voeten: de Waarheid (Licht) en Liefde. De een kan niet zonder de ander, alleen al om alles goed te verwerken. Het is genezend om op zoek te gaan naar de waarheid en die te vinden.

Voor mij is kerst altijd een heilig gebeuren geweest. Als kind heb ik altijd, onbewust, aangevoeld, dat deze Geboorte een nieuwe toekomst inluidde. Als kleutertje op de zondagschool De Kaarsvlam zongen we in een rij lopend met een kaarsje in de hand 'Dat wij zijn als kaarsjes brandend in de nacht'. Hoe belangrijk het is om ons lichtje te laten schijnen. En nu, als ik op alles terugkijk, kan ik zeggen: 'Die Geboorte is inderdaad het begin van een heel nieuw bewustzijn op onze planeet.' Dankzij dit nieuwe bewustzijn kan ik alles wat ik meemaakte verwerken. Ik word er innerlijk sterker van. En steeds meer mensen met mij raken doordrongen van het nieuwe bewustzijn en voelen wat het betekent: vrede in de mensen en vrede op Aarde.

tekst: Janneke Monshouwer
www.andernieuws.eu

Janneke is lid van de Nederlandse Vereniging van Journalisten en schreef: "Ander Nieuws, wat het Journaal niet uitzond" (2018) en "Trump, Grondwet & Wereld" (2019). Zie blz. 64. Ze is hard bezig aan nieuwe boeken en artikelen.

Voor het geboortekaartje G110 'Sterrenkind' van Ger Stallenberg, zie Aurora Productions; www.aurora-productions.com en/of www.gerstallenberg.nl.

Voor het wiegeliedje, zie www.liedjeskist.nl/liedjes_a-z/e-liedjes/er_schommelt_een_wiegje.htm